

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/185/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2323010592
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pavol Macháč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2323010592.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Pavla Macháča a členov senátu JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Andrey Kondllovej, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX. XXXXXXXX XXXX v C. C., trvalé bydlisko D. C. XXXX/X, C. C., pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.), o odvolaní obžalovaného voči rozsudku Okresného súdu Galanta z 12. septembra 2023, č. k. 5T/34/2023-133, na verejnom zasadnutí konanom 19. marca 2024 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B. zamietá.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Galanta (ďalej len okresný súd) rozsudkom z 12. septembra 2023, č. k. 5T/34/2023-133, uznal obžalovaného A. B. (ďalej len obžalovaný) za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že dňa 20.05.2022 v čase okolo 14.50 hod. v meste Sereď na adrese Trnavská cesta 6 v areáli spoločnosti SAD Sereď s.r.o. so sídlom Trnavská cesta 6, 926 01 Sereď, IČO: 47 203 277, bez použitia násillia odcudzil tam zaparkované motorové vozidlo značky LAND ROVER RANGE ROVER, hnedá metalíza tmavá, evidenčného čísla E., VIN: F., tým spôsobom, že si zobral voľne odložené kľúče od uvedeného motorového vozidla nachádzajúce sa v prijímacej kancelárii uvedenej spoločnosti a s vozidlom po jeho naštartovaní odišiel a používal až do jeho vypátrania a zaistenia políciou dňa 09.06.2022, čím svojim konaním poškodenej spoločnosti SAD Sereď, s.r.o. so sídlom Sereď, Trnavská cesta 6, IČO: 47 203 277, spôsobil škodu vo výške 13.500 eur.

2. Okresný súd ho za to odsúdil podľa § 212 ods. 2 Tr. zák. a § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. na peňažný trest vo výške 1.500 eur. Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. mu pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený, okresný súd ustanovil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) mesiacov. Zároveň podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku (ďalej len Tr. por.) okresný súd poškodenej spoločnosti SAD Sereď, s.r.o., so sídlom Trnavská cesta 6, Sereď, IČO: 47 203 277, odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

3. V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol, že nariadil hlavné pojednávanie na 12. septembra 2023, na ktoré sa obžalovaný nedostavil, že vykonal pojednávanie v jeho neprítomnosti, lebo na tento postup boli splnené všetky zákonné podmienky podľa § 252 ods. 2, ods. 3 Tr. por., keď obžaloba bola obžalovanému riadne doručená 26. júna 2023, bol na pojednávanie riadne a včas predvolaný 13. augusta 2023 postupom podľa § 66 ods. 3 Tr. por., mal možnosť vyjadriť sa ku skutku (7. februára 2023), ktorý je predmetom obžaloby pred orgánom činným v trestnom konaní a boli dodržané ustanovenia o vyšetrowaní alebo skrátenom vyšetrowaní a bol aj upozornený na možnosť preštudovať spis (3. apríla 2023) a urobiť návrhy na doplnenie vyšetrowania alebo skráteného vyšetrowania a tiež bol na možnosť vykonať hlavné pojednávanie v jeho neprítomnosti upozornený (v predvolaní na hlavné pojednávanie, ktoré mu bolo doručené 13. augusta 2023). Okresný súd zároveň neakceptoval žiadosť o ospravedlnenie neúčasti obžalovaného, pretože nespĺňalo kritéria v zmysle § 120 ods. 2 Tr. por., navyše potvrdenie o dočasnej práceneschopnosti je nevierohodné, nakoľko v čase odoslania emailu

dňa 9. septembra 2023 nemohol obžalovaný podľa okresného súdu z časového hľadiska disponovať potvrdením vystaveným 11. septembra 2023.

4. Ďalej okresný súd argumentoval, že na podklade vykonaného dokazovania ustálil, že skutok sa stal a spáchal ho obžalovaný. V prvom rade poukázal na výpoveď G. H., ďalej na kamerové záznamy a na listinné dôkazy. Konanie obžalovaného po právnej stránke okresný súd posúdil ako prečin krádež podľa § 212 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zák., keď si obžalovaný prisvojil cudziu vec - motorové vozidlo značky LAND ROVER RANGE ROVER - tým, že sa jej zmocnil a spôsobil tak väčšiu škodu, nakoľko hodnota uvedeného auta bola 13.500 eur, čo je viac ako väčšia škoda v zmysle § 125 ods. 1 Tr. zák. Okresný súd k tomu dodal, že obžalovaný konal v priamom úmysle. Podmienky na aplikáciu materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. okresný súd nezistil, lebo závažnosť protiprávneho konania obžalovaného bola vyššia ako nepatrná, lebo konal v priamom úmysle, s ukradnutým autom mohla byť spôsobená ďalšia škoda v cestnej premávke a tiež preto, že obžalovaný je recidivista.

5. K výroku o treste okresný uviedol, že u obžalovaného nevzhladol žiadnu poľahčujúcu, ale ani priťažujúcu okolnosť, preto vychádzal so zákonom stanovenej trestnej sadzby vo výmere 6 mesiacov až 3 roky, pričom dospel k záveru, že obžalovanému nie je nevyhnutné ukladať trest odňatia slobody, ale v zmysle § 56 ods. 3 Tr. zák. je možné ho vzhľadom na povahu spáchaného prečinu a možnosť nápravy, keďže jeho predchádzajúce odsúdenia sú zahladené, potrestať aj len peňažným trestom. V rámci sadzby určenej pri peňažnom treste mu potom okresný súd uložil peňažný trest pri dolnej hranici, teda vo výške 1.500 eur, nakoľko s prihliadnutím na spôsob spáchania trestného činu (obžalovaný vykonával práce pre splnomocnenca poškodeného) a jeho následok (auto bolo zaistené), osobu páchatel'a a jeho pohnútku, považoval tento trest za dostatočný na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a. Pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu určil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, kedy súd zobral do úvahy správy o povesti z miesta bydliska (neutrálne hodnotenie – do verejného života sa zapája ako bežný občan).

6. Výrok, ktorým okresný súd odkázal poškodeného SAD Sereď, s.r.o. s nárokom na náhradu škody na civilný proces podľa § 288 ods. 1 Tr. por. odôvodnil tým, že auto bolo vrátené s poukazom na potvrdenie o vrátení veci z 17. augusta 2022, pričom k výške náhrady škody spôsobenej poškodením auta by bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho, keď splnomocnenec poškodeného sa vyjadril, že auto ešte ani nedal opraviť.

7. Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní a poučení o opravnom prostriedku sa prokurátor vzdal práva na podanie odvolania. Obžalovanému, ktorý nebol osobne prítomný pri vyhlásení rozsudku, bolo písomné vyhotovenie rozsudku doručené do vlastných rúk 26. septembra 2023. Obžalovaný voči rozsudku podal odvolanie prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Rastislava Urbániho, PhD., LL.M. (ďalej len obhajca) osobitným písomným podaním doručeným okresnému súdu 9. októbra 2023. Podané odvolanie obžalovaný odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu ďalším písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 15. novembra 2023.

8. V odvolaní obhajca uviedol, že s napadnutým rozsudkom vo výroku o vine ako aj vo výroku o treste sa nemôže v žiadnom prípade stotožniť a ani s ním súhlasiť a dôvodil aj tým, že došlo k podstatným chybám v konaní, ktoré napadnutému výroku predchádzalo.

9. V prvom rade poukázal na to, že tak ako v prípravnom konaní aj naďalej zotráva jeho klient na tom, že sa necíti byť vinný zo skutku, spáchanie ktorého sa mu kladie za vinu a predostrel, že nielen v prípravnom konaní, ale aj v konaní pred súdom došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu výsledkov vykonaného dokazovania a tým aj k nesprávnemu posúdeniu veci a následnému vyvodu trestnoprávnej zodpovednosti voči jeho klientovi.

10. Obhajca zastáva názor, že z písomného vyhotovenia odôvodnenia napadnutého rozsudku možno vyvodiť, že v konaní, ktoré jeho vydaniu predchádzalo neboli splnené podmienky v zmysle náležitého zistenia skutkového stavu v rozsahu nevyhnutnom pre vydanie rozhodnutia, v tomto prípade tak závažného, akým rozhodnutie o vine nesporne je/malo by byť. Prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil svoj hodnotiaci záver ohľadom preukázaného skutkového stavu, resp. nesprávne právne posúdil konkrétny prípad. Napadnutý rozsudok preto nemôže považovať za správny a čo je hlavné, predovšetkým za vydaný v súlade so základnými zásadami, na ktorých je postavené vedenie a fungovanie celého trestného konania proti určitej konkrétnej osobe, t. j. so zásadou stíhania len zo zákonných dôvodov a spôsobom ustanoveným zákonom podľa § 2 ods. 1 Tr. por. a následne z nej vyplývajúcich zásad vyjadrených v § 2 ods. 10 a § 2 ods. 12 Tr. por., teda zásadou náležitého zistenia skutkového stavu, zásadou vyhľadávacou a zásadou voľného hodnotenia dôkazov.

11. Obhajca ďalej považoval za potrebné poukázať na skutočnosť, že konajúci súd vydal odcudzujúci rozsudok v neprítomnosti obžalovaného, čo bolo absolútne neprípustné, nakoľko konajúcemu súdu doručil žiadosť o odročenie a ospravedlnenie neúčasti na hlavnom pojednávaní spolu s overenou

fotokópiou potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti, keďže mal záujem sa na hlavnom pojednávaní zúčastniť, o to viac, keď v prípravnom konaní nezaznali všetky relevantné skutočnosti pre správne a úplne zistenie skutkového deja a jeho následne vyhodnotenie. Ako vyplýva z obsahu trestného spisu na vec sa vzťahujúceho, uznesenie o vznesení obvinenia mu bolo doručené 7. februára 2023 a to pred začatím výsluchu v procesnom postavení obvineného, kedy sa rozhodol využiť svoje právo a ku skutku spáchanie kladeného mu za vinu nevypovedať, čo odôvodnil tým, že si proti tomuto podá sťažnosť. Tým, že sa od samého začiatku s týmto obvinením nestotožňuje a spáchanie skutku popiera, mal záujem sa k prejednávanej veci vyjadriť v konaní pred súdom za prítomnosti obhajcu. Súd mal zachovať obžalovanému možnosť sa vyjadriť k prejednávanej veci a neuchýliť sa k vydaniu odcudzujúceho rozsudku v jeho neprítomnosti a rozhodnúť len na podklade svedeckej výpovede G. H., ktorý v podstate inicioval trestné stíhanie jeho osoby podaním trestného oznámenia. Dal do pozornosti podmienky vykonania hlavného pojednávania v neprítomnosti obžalovaného vymedzené ust. § 252 ods. 2 Tr. por. a zdôraznil, že predvolanie na hlavné pojednávanie bolo jeho osobe doručené spôsobom - fikciou doručenia v zmysle ust. § 66 ods. 3 Tr. por., v ktorom ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku malo byť uvedené, že hlavné pojednávanie je možné vykonať v jeho neprítomnosti. Keďže išlo o doručenie fikciou doručenia, je logické, že som na možnosť vykonať hlavné pojednávanie v jeho neprítomnosti uzrozumený nebol, ergo neboli splnené predpoklady na vykonanie hlavného pojednávania v jeho neprítomnosti. Skutočnosť, že mal záujem zúčastniť sa hlavného pojednávania preukazoval aj fakt poznamenaný v zápisnici o hlavnom pojednávaní, že bol telefonicky volaný dňa 6. septembra 2023, pričom uviedol, že príde na hlavné pojednávanie. Z dôvodu, že náhle ochorel na akútne črevné ochorenie s podozrením na infekčný pôvod a bol vypísaný na PN, o tejto skutočnosti neodkladne informoval konajúci súd tak emailom, ako aj následne zaslaním overenej fotokópie o dočasnej pracovnej neschopnosti. Postup konajúceho súdu by bolo možné považovať za akceptovateľný za predpokladu, keby by sa opakovane vyhýbal súdному konaniu, resp. keby bol nezastihnuteľný. S konajúcim súdom jeho klient riadne komunikoval, nakoľko mu doručil žiadosť o odročenie hlavného pojednávania spolu s potvrdením o dočasnej pracovnej neschopnosti. Aj pri telefonickom kontakte mal byť zo strany súdu upozornený na to, že môže byť vo veci rozhodnuté aj v jeho neprítomnosti a súčasne aj na formu ospravedlnenia pre prípad neúčasti zo zdravotných dôvodov. Aplikovaný postup súdu, o to viac keď sa klient v prípravnom konaní k veci nevyjadril, je z jeho pohľadu obhajcu významným porušením práva na obhajobu, princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania.

12. Obhajca ďalej namietal, že v prípravnom konaní neboli dodržané ustanovenia o skrátenom vyšetrovaní, nakoľko neboli zadovážené podklady na objasnenie skutku v potrebnom rozsahu na posúdenie prípadu a zistenie páchatela. V tejto súvislosti považoval za potrebné poukázať na tú skutočnosť, že v prípravnom konaní bol vypočutý výhradne len G. H., ktorého výpoveď je jednoznačne tendenčná, nakoľko mu dlhuje peniaze za ním vykonané práce. Upriamil pozornosť aj na dôkaz fotokópie elektronickej komunikácie, ktorá prebehla medzi obžalovaným a G. H., z ktorej je jasne vidieť, že ním predložená komunikácia nie je kompletná, že obsahuje výhradne pasáže a správy, ktoré vyhovujú poškodenému a obžalobe. Teda skutkový stav nebol zistený tak, aby o ňom neboli dôvodné pochybnosti, nakoľko orgány činné v trestnom konaní sa obmedzili na vyhľadanie a zabezpečenie dôkazov svedčiacich v jeho neprospech, čo je v rozpore s jednotlivými ustanoveniami Trestného poriadku. Takýto postup považuje za neprijateľný, nakoľko v danom prípade bolo od počiatku zrejmé, že obžalovaný má s poškodeným nevysporiadané záväzkovo-právne vzťahy súkromno-právneho charakteru, je jeho veriteľom a pre objasnenie vzniknutej situácie bolo potrebné zabezpečiť väčšie množstvo dôkazných prostriedkov, nehovoriac o tom, že obžalovanému mal konajúci súd aspoň ponechať možnosť vyjadriť sa k skutku kladného mu za vinu v konaní pred súdom na hlavnom pojednávaní.

13. Rovnako poukázal na to, že v prípade ak súd zistí niektoré skutočnosti, ktoré bránia vykonaniu hlavného pojednávania v neprítomnosti obžalovaného, nemôže hlavné pojednávanie vykonať a ak tak urobil a odvolací súd to zistí, je to dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku bez jeho ďalšieho skúmania. Dal do pozornosti rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. februára 2007 vo veci Kollcaku proti Taliansku.

14. Vo vzťahu k samotnému skutku doplnil skutočnosť, že s G. H. uzavrel viacero záväzkovo-právnych vzťahov, ktorých obsahom bolo napríklad vykonanie prác pre neho ako objednávateľa. Motorové vozidlo, ktoré mal údajne odcudiť, bolo odmenou za ním vykonané práce, s čím G. H. jednoznačne súhlasil a bol oboznámený s tým, že si predmetné auto príde prevziať. Prevzal si ho s vedomím a súhlasom G. H. ako dlžníka „odplatu“ za ním vykonané práce. V tomto smere poukázal na ust. § 151s a násl. Občianskeho zákonníka a o možnosti uplatniť zádržné právo na hnutelnú vec na zabezpečenie jeho splatnej pohľadávky. Nestotožňoval sa s tvrdením konajúceho súdu, že neboli splnené podmienky pre uplatnenie tohto inštitútu, kedy súd argumentoval tým, že nebola preukázaná existencia splatnej

pohľadávky a vec bola svojvoľne ľstivo odňatá. Existencia splatnej pohľadávky nebola preukázaná, pretože mu na to konajúci súd nedal možnosť a odsúdil ho bez toho, aby som sa k veci vôbec vyjadril, a taktiež nešlo ani o svojvoľné, ľstivé odňatie veci, nakoľko G. H. mal vedomosť o tom, že si pre auto príde. 15. Poukázal na to, že pre naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu krádeže v zmysle § 212 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zák. musí dôjsť k prisvojeniu si cudzej veci jej zmocnením a k spôsobeniu škody v požadovanej výške. V zmysle ust. § 130 ods. 4 sa prisvojením veci rozumie odňatie veci z dispozície vlastníka alebo inej osoby, ktorá ju má oprávnené, bez súhlasu, s úmyslom s ňou nakladať ako s vlastnou. Teda podmienkou je absencia súhlasu vlastníka, resp. inej oprávnenej osoby, k čomu však v jeho prípade nedošlo, nakoľko G. H. mal vedomosť o tom, že si pre auto príde, s čím aj súhlasil, keďže sa na tom vopred dohodli. Ohľadom danej problematiky dal do pozornosti rozhodnutia R 22/1968 a R 46/1963.

16. V ďalšom obhajca brojil, že v tomto prípade mala byť aplikovaná zásada *in dubio pro reo*, teda v pochybnostiach v prospech obžalovaného, nakoľko takéto závažné rozhodnutie, akým je odcudzujúci rozsudok nemôže byť postavené len na účelovej a tendenčnej výpovedi splnomocnenca poškodeného, ktorý ho vo vzťahu k jeho osobe dlžoby a nevysporiadané záväzky, a ktorý má s ním osobné spory. V tomto smere poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, ktorým v skutkovo obdobnom prípade došlo k právoplatnému oslobodeniu spod obžaloby osoby, o ktorej vine mala svedčiť výhradne výpoveď poškodeného (ktorý mimochodom obdobne ako v jeho prípade podával trestné oznámenia na osobu „údajného páchatela“), pričom citoval právne vety z tohto rozhodnutia, ktoré jednoznačne potvrdzujú jeho právny názor na tento prípad.

Na preukázanie viny obžalovaného, súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí tým skôr, keď v prejednávanej príhode existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú a súd svoje rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov.

Pri hodnotení vierohodnosti svedka je súd povinný prihliadnuť najmä k vnútornej štruktúre výpovede svedka, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach, o ktorých vypovedal, k logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých svedok vypovedá, a výpoveď svedka je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní, pričom nie menej podstatná bude aj okolnosť vzťahu svedka (poškodeného) k obžalovanému alebo poškodenému, teda a svedok s obžalovaným alebo poškodeným je v príbuzenskom vzťahu, resp. (ne)priateľskom, susedskom, a zamestnávateľskom vzťahu, príp. v inom vzťahu podriadenosti alebo nadriadenosti. Taktiež je potrebné prihliadať na existenciu vlastného (často hmotného) záujmu svedka na výsledku trestného konania, v prípade, že v trestnom konaní vyjde najavo motív a príčina (vyplývajúce, či už z pozitívneho alebo negatívneho pomeru medzi svedkom a obžalovaným alebo svedkom a poškodeným), ktoré by mohli mať na výpoveď svedka vplyv. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle ust. § 2 ods. 12 Tr. por. podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je.

Z vykonaného dokazovania vyplýva záver, že v predmetnej trestnej veci jediným priamym dôkazom boli výpovede svedka poškodeného I. J. K. dôkaz však krajský súd z rovnakých dôvodov ako okresný súd považuje za nedostatočný na vyslovenie záveru o vine obžalovaného. Výpovede poškodeného I. F. vzhľadom na absenciu nepochybných a istých vyjadrení ohľadne najpodstatnejších okolností dôležitých pre trestné konanie, a existenciu množstva podstatných rozporov v nich sa vyskytujúcich, vyzneli v ich súhrne nejednoznačne a nepresvedčivo. V tejto súvislosti krajský súd pripomína, že v prípade, ak má slúžiť výpoveď poškodeného (svedka) ako jediný priamy dôkaz preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších podporných dôkazov (odborné vyjadrenie, znalecky posudok, stopy, výpovede svedkov či listinné dôkazy), musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný a dokonca vyvrátený.

Aj podľa názoru krajského súdu, po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov neboli spoľahlivo preukázané všetky okolnosti žalovaných skutkov, a teda nebola vylúčená možnosť akéhokoľvek iného záveru, než ako je uvedené v obžalobe.

V súvislosti s „dôkaznou núdzou“, aká sa vyskytla aj v posudzovanom prípade, krajský súd poukazuje na zásadu *in dubio pro reo*, teda „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ vyplývajúcu z ust. § 2 ods. 4 Tr. por., použitie ktorej prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu

reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie.

17. Na základe vyššie uvedených skutočností obhajca uviedol, že napadnutý rozsudok vykazuje vysokú mieru absencie dôkazných prostriedkov pre vydanie rozhodnutia o uznaní viny, čo sa objektívne dá považovať za vadu tak závažnú, že nemôže byť v rámci odvolacieho konania nepovšimnutá. Dal do pozornosti R 46/2023 a R 38/1970-I. Argumentoval, že sa konajúci súd v napadnutom rozsudku odchyľil od základných zásad trestného konania, ktoré musia byť za každých okolností dodržané, nakoľko tvoria základný pilier pre trestné konanie ako také. Súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku nijakým spôsobom nevysporiadal so skutočnosťami svedčiacimi v jeho prospech, resp. ich vôbec nezohľadnil, pričom skutočnosť a dôkazy, ktoré dokazujú to, že sa predmetného trestného činu nemohol dopustiť vôbec nezobral do úvahy.

18. V rámci konečného návrhu žiadal, aby bol spod obžaloby oslobodený eventuálne, aby bol napadnutý rozsudok zrušený a vec vrátená okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

19. Prokurátor sa k písomne odôvodnenému odvolaniu obžalovaného nevyjadril.

20. Spisový materiál bol Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) riadne predložený na rozhodnutie o odvolaní obžalovaného 27. decembra 2023.

21. Za účelom prejednania odvolania obžalovaného nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 19. marca 2024, ktorého sa zúčastnila prokurátorka krajskej prokuratúry a obhajca obžalovaného, ktorý sa nechal substitučne zastúpiť splnomocnencom Mgr. Róbertom Stankom. Verejné zasadnutie sa uskutočnilo v neprítomnosti obžalovaného, ktorý s týmto postupom súhlasil. Zástupca poškodenej spoločnosti G. H. sa verejného zasadnutia napriek riadne vykázanému doručeniu nezúčastnil, svoju neúčasť neospravedlnil, preto sa verejné zasadnutie vykonalo aj v jeho neprítomnosti.

22. Dokazovanie krajský súd na verejnom zasadnutí nedoplňal, nakoľko v tomto smere žiadne dôkazné návrhy neboli. V rámci konečných návrhov prokurátorka navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť v zmysle § 319 Tr. por. ako nedôvodné, pretože rozsudok okresného súdu považovala za zákonný a správny vo všetkých výrokoch, rovnako i konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutému rozsudku. Okresný súd zrozumiteľne vysvetlil, prečo konal v neprítomnosti obžalovaného, náležite vysvetlil splnenie podmienok na takýto postup a zároveň vysvetlil, z akého dôvodu obžalovaný nemal možnosť uplatniť inštitút zádržného práva v občianskom práve. Obhajca obžalovaného sa pridržal písomne odôvodneného odvolania, žiadal mu vyhovieť a rozhodnúť v zmysle konečného návrhu tam uvedeného.

23. Podľa § 315 Tr. por., o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. por., odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Tr. por., odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por., ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Tr. por., odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

24. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohol a urobil tak v zákonom stanovenej lehote, preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by krajský súd prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania.

25. Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

26. Krajský súd na tomto mieste pripomína, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, preto je nadbytočné, aby krajský súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové závery okresného súdu. Tiež platí, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia

v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument odvolateľa, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutia o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov napadnutého rozsudku, ktorý sa preskúmava v odvolacom konaní.

K vykonaniu hlavného pojednávania v neprítomnosti obžalovaného

27. Pokiaľ ide o konanie, ktoré rozhodnutiu predchádzalo, obžalovaný v odvolaní namietal, že okresný súd vykonal hlavné pojednávanie v jeho neprítomnosti, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

28. Túto námietku vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú. Hlavné pojednávanie sa správne konalo v neprítomnosti obžalovaného, keď aj krajský súd je toho názoru, že túto trestnú vec bolo možné spoľahlivo rozhodnúť a účel trestného konania dosiahnuť aj bez prítomnosti obžalovaného na hlavnom pojednávaní. Súčasne boli splnené aj všetky ostatné zákonné podmienky predpokladané ust. § 252 Tr. por., na čo správne poukázal okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku.

29. V súvislosti s touto odvolacou námietkou krajský súd konštatuje, že pri posudzovaní splnenia podmienky – vec možno spoľahlivo rozhodnúť, okresný súd správne posúdil povahu veci i jej závažnosť, pričom dospel k záveru, že aj bez výsluchu obžalovaného, či jeho súčinnosti pri dokazovaní, je možné ustáliť skutkový stav a rozhodnúť spravodlivo bez pochybností o vine a treste obžalovaného. Následne u obžalovaného správnym a zákonným spôsobom zistil splnenie ostatných podmienok na vykonanie hlavného pojednávania v jeho neprítomnosti. Okresný súd predvolanie na hlavné pojednávanie doručoval obžalovanému na adresu, ktorú on sám výslovne uviedol ako adresu na doručovanie písomností (na tejto adrese si súdne zásielky aj riadne preberal) jednak poštou, ako aj cestou polície, dokonca obžalovaného kontaktoval aj telefonicky (obžalovaný v tomto telefonickom rozhovore potvrdil totožnú adresu na doručovanie písomností a zároveň aj mal vedomosť o termíne hlavného pojednávania a pôvodne potvrdil svoju účasť na úkone súdu).

30. Na margo odvolacej argumentácie, že v dôsledku uplatnenia fikcie doručenia mu de facto predvolanie nebolo riadne doručené, ergo nemal subjektívnu vedomosť a nebol upozornený na možnosť vykonania hlavného pojednávania v jeho neprítomnosti, krajský súd uvádza, že zo strany obžalovaného ide o nepochopenie inštitútu fikcie doručenia. Podstata tohto inštitútu /umelej konštrukcie práva/ spočíva práve v tom, že sa obsah súdnej zásielky považuje za splnenia zákonných podmienok (§ 66 ods. 3 Tr. por.) za doručený a teda adresátovi aj obsahovo známy napriek tomu, že v skutočnosti k prevzatíu súdnej zásielky s predvolaním z jeho strany nedošlo.

31. Účelom uplatnenia tejto pomerne prísnej konštrukcie náhradného doručenia je nastavenie efektívneho doručenia tým subjektom trestného konania, ktoré OČTK a súdom už skôr po zákonom poučení uviedli svoju adresu na doručovanie, a preto si museli byť vedomé následkov neprebratia zásielok, ktoré im boli dvakrát doručované a následne uložené na pošte. Predvolanie na hlavné pojednávanie sa v zmysle ust. § 66 ods. 1 písm. a) Tr. por. doručuje do vlastných rúk obžalovaného a fikcia doručenia u predvolania vylúčená nie je (fikcia doručenia sa neuplatní len, ak ide o doručenie obžaloby, uznesenia o podmieňnom zastavení trestného stíhania a trestného rozkazu).

32. Pokiaľ obžalovaný namietal neupozornenie na možnosť vykonania hlavného pojednávania v jeho neprítomnosti počas telefonického rozhovoru so zamestnancom súdu, ktorý ho súčasne ani neupozornil na formu ospravedlnenia, ide o námietku nedôvodnú. Jednak obsah daného rozhovoru nie je zachytený na zázname, čím sa tvrdenie obžalovaného nedá nijako verifikovať, ale tiež zákon pracovníkovi súdu vybavujúcemu telefonické hovory (asistentke senátu, pracovníčke infocentra, či súdnej tajomníčke atď.) neukladá žiadnu poučovaciu povinnosť.

33. Nakoniec obžalovaný v podstate ani nenamietal, že by o termíne hlavného pojednávania nemal pred jeho konaním subjektívnu vedomosť, brojí skôr proti tomu, ako okresný súd posúdil ospravedlnenie jeho neúčasti na tomto úkone.

34. Podľa názoru krajského súdu okresný súd správne skonštatoval, že obžalovaný neospravedlnil svoju neúčasť na hlavnom pojednávaní riadne, teda zákonom predpokladaným spôsobom. V zmysle ust. § 120 ods. 2 Tr. por. bol totiž v prípade ospravedlnenej neúčasti na úkone súdu zo zdravotných dôvodov povinný predložiť vyjadrenie ošetrujúceho lekára, že mu jeho zdravotný stav neumožňuje účasť na úkone, na ktorý bol predvolaný, bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu alebo z dôvodu nebezpečenstva rozšírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby. Obžalovaný síce v emailovom podaní

z 9. septembra 2023, ktorým ospravedlňoval svoju neúčasť, poukázal na zdravotnú indispozíciu a pripojil potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti, avšak bez sprievodnej správy ošetrujúceho lekára, že by jeho účasť na procesnom úkone ohrozila život alebo závažne zhoršila jeho zdravotný stav, či ohrozila iných z dôvodu nebezpečenstva rozšírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby. Ide pritom o nevyhnutnú náležitosť každého ospravedlnenia, keďže len potvrdenie o práceneschopnosti od ošetrujúceho lekára v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe súdov nestačí. O tom, akým spôsobom treba neprítomnosť na úkonoch trestného konania zo

zdravotných dôvodov ospravedlniť, bol obžalovaný v prípravnom konaní pri výsluchu v procesnom postavení obvineného riadne poučený.

K dokazovaniu všeobecne

35. Pokiaľ ide o dokazovanie, preskúmaním obsahu spisového materiálu krajský súd zistil, že okresný súd na hlavnom pojednávaní ohľadom tohto výroku vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, tieto dôkazy vyhodnotil individuálne a v ich súhrne podľa pravidiel uvedených v § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel k správneému záveru o vine obžalovaného. Následne v odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. por. správne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé a spĺňa kritériá predpokladané ust. § 168 ods. 1 Tr. por. Krajský súd voči odôvodneniu napadnutého rozsudku nemá podstatné výhrady, preto naň odkazuje bez potreby na tomto mieste príslušné argumenty opakovať.

36. Súčasne krajský súd na tomto mieste pripomína, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, preto je nadbytočné, aby krajský súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové závery okresného súdu. Tiež platí, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument odvolateľa, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov napadnutého rozsudku, ktorý sa preskúmava v odvolacom konaní.

K rozsahu dokazovania

37. Pokiaľ ide o rozsah dokazovania, tak platí, že jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej sa postupuje tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Avšak procesný predpis nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov, teda neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaného. Inak vyjadrené, zákon neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať pri určení rozsahu dokazovania. Je vecou vnútorného presvedčenia súdu, aby v rámci vlastnej úvahy ustálil, kedy je dokazovanie vykonané v rozsahu nevyhnutnom na jeho spravodlivé rozhodnutie. Súd, vykonávajúci dokazovanie vo veci nie je čo do rozsahu dokazovania viazaný návrhmi strán a nie je viazaný ani ich názormi, či predstavami o nevyhnutnosti vykonávať ďalšie dôkazy. Je výlučne na zvážení súdu, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila. V zmysle uvedeného preto súd nie je povinný vyhovieť každému dôkaznému návrhu strany.

38. Vychádzajúc z vyššie uvedeného krajský súd po preskúmaní obsahu spisového materiálu konštatuje, že okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie, v rámci ktorého vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce rozhodnutie. Jednotlivé dôkazy potom správne okresný súd po obsahovej stránke rozviedol odôvodnení svojho rozsudku.

39. Obhajoba síce v odvolaní brojí aj proti rozsahu vykonaného dokazovania, označuje ho za nedostatočné, avšak explicitne neoznačila žiadne ďalšie dôkazy, ktoré by mali byť podľa jej názoru vo veci vykonané. A to ani vo vzťahu k obrane produkovanej v odvolaní, že zo strany obžalovaného malo ísť o realizáciu zádržného práva v zmysle ust. § 151s a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže mal mať voči G. H. peňažné pohľadávky. Nič nebránilo obžalovanému priložiť na podporu svojich tvrdení listinné dôkazy (zmluvy, faktúry, dodacie listy a pod.), prípadne označiť svedkov, ktorí by objektivizovali ním tvrdené skutočnosti. Obhajoba návrhy na doplnenie dokazovania nepredniesla ani v písomne odôvodnenom odvolaní, ani na verejnom zasadnutí, ergo nebolo o akých návrhoch rozhodovať.

K hodnoteniu dôkazov všeobecne

40. Gro odvolacích námietok sa potom týkal spôsobu, akým okresný súd vyhodnotil dôkazy, ktoré na hlavnom pojednávaní vykonal.

41. Ku kritike obhajoby ohľadne spôsobu hodnotenia dôkazov je potrebné na úvod uviesť, že v trestnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého, ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam,

krajský súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (porovnaj R 53/1992).

42. Krajský súd tiež v súvislosti s hodnotením vykonaných dôkazov opakovane vo svojich rozhodnutiach prízvukuje, že právo na spravodlivý proces neznamena právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4Tdo/36/2015).

K vyhodnoteniu vykonaných dôkazov konkrétne

43. Podľa názoru krajského súdu okresný súd v procese hodnotenia dôkazov postupoval v súlade s pravidlami rozvedenými vyššie v texte, preto jeho skutkovým záverom nemožno nič vytknúť.

44. Správne okresný súd uviedol, že obžalovaný je zo spáchania skutku usvedčený primárne výpoveďou svedka G. H., ktorý je riaditeľom spoločnosti SAD Sereď s.r.o. a ktorý detailne popísal okolnosti spáchania skutku, aj to čo mu predchádzalo a čo nasledovalo. Okresný súd nepochybil, pokiaľ vyhodnotil tohto svedka ako vierohodného a jeho výpoveď ako pravdivú, keďže svedok vypovedá konzistentne (bez vnútorných rozporov) a jeho výpoveď objektivizujú iné vo veci vykonané dôkazy. Predovšetkým treba poukázať na prehratý kamerový záznam z areálu poškodenej spoločnosti, ktorý zachytáva obžalovaného pri čine. To, že obžalovaný odcudzené vozidlo aj reálne používal, objektivizuje tiež zápisnica o zaistení veci z 9. júna 2022, keďže osoba, ktorej bolo vozidlo políciou zaistené ako kradnuté, bol práve obžalovaný. Rovnako tak oboznámená SMS komunikácia medzi obžalovaným a týmto svedkom objektivizuje tvrdenia svedka, že 28. mája 2022 vyzýval obžalovaného na okamžité vrátenie vozidla pod hrozbou podania trestného oznámenia, na čo obžalovaný nereagoval, resp. vozidlo nevrátil, pričom obžalovaný bol ochotný administratívnu sankciu za priestupok spáchaný odcudzeným vozidlom zaplatiť (pokuta bola uložená vlastníkovi vozidla pri objektívnej zodpovednosti). Pokiaľ ide o spôsobený následok, tak voči hodnote odcudzeného vozidla ustálenej odborným vyjadrením, ku ktorému bol spracovateľ odborného vyjadrenia riadne vypočutý, obhajoba žiadne námietky neuplatnila a krajský súd nezistil dôvody, pre ktoré by mali byť spochybnené závery jeho spracovateľa, ktorý sa zaoberá predajom ojazdených vozidiel v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Výška spôsobenej škody ako zákonný znak prečinu krádeže tak bola v konaní riadne preukázaná.

45. Nejde teda o situáciu prezentovanú obhajobou v odvolaní, že by vina obžalovaného bola postavená výhradne len na výpovedi svedka G. H.. Ide síce o ťažiskový dôkaz pre uznanie viny, avšak nie jediný, lebo proti obžalovanému existuje aj celý rad ďalších usvedčujúcich dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, medzi ktoré patrí predovšetkým kamerový záznam z miesta činu, ďalej SMS komunikácia obžalovaného so svedkom G. H. po čine a listinné dôkazy či už ohľadom vlastníctva vozidla alebo jeho zaistenia políciou, ktoré dôkazy aj podľa názoru krajského súdu vytvárajú ucelenú, ničím nenarušenú a logickú štruktúru (reťaz dôkazov) smerujúcu k jedinému záveru, že žalovaný skutok sa stal a že ho spáchal práve obžalovaný.

46. Nedôvodne preto obžalovaný v odvolaní namieta, že voči nemu neexistujú usvedčujúce dôkazy, resp. že u neho nastala dôkazná núdza a malo sa postupovať v zmysle zásady in dubio pro reo, teda v pochybnostiach v jeho prospech a oslobodiť ho spod obžaloby. Z pohľadu krajského súdu ide len o jeho zjavnú snahu, aby boli vykonané dôkazy hodnotené inak, v jeho prospech.

47. Správne tiež okresný súd poukázal na to, že žiaden záväzkovo-právny vzťah medzi obžalovaným a poškodenou spoločnosťou SAD Sereď s.r.o., ktorý by oprávňoval obžalovaného k realizácii zádržného práva voči osobnému motorovému vozidlu RANGE ROVER ečv E. vo vlastníctve tejto spoločnosti v zmysle ust. § 151s a nasl. Občianskeho zákonníka preukázaný nebol, tobôž existencia splatnej pohľadávky obžalovaného z takéhoto vzťahu, keď svedok G. H. ako riaditeľ spoločnosti SAD Sereď s.r.o. jeho existenciu poprel a obžalovaný žiadne dôkazy na podporu svojich tvrdení ani neoznačil, ani nedoložil. Aj z oboznámenej SMS komunikácie obžalovaného s týmto svedkom je zrejmé, že svedok

upozorňoval obžalovaného, aby si uvedomil „komu patrí vozidlo a komu dačo robil“, keď svedok uviedol, že od obžalovaného chcel nejaké práce ako súkromná osoba, ktoré obžalovaný aj zrealizoval a bolo mu za ne riadne zaplatené. V konaní nebolo nijako preukázané, že by si spoločnosť SAD Sereď s.r.o. objednala od obžalovaného nejaké práce, za ktoré by mu nezaplatila.

48. Veľmi správne a prilihavo tiež poukázal okresný súd na to, že nemožno zadržiavať vec svojvoľne alebo ľstivo odňatú, čo by bol presne tento prípad, kedy obžalovaný osobné motorové vozidlo RANGE ROVER ečv F. odňal z dispozície vlastníka – obchodnej spoločnosti SAD Sereď s.r.o. svojvoľne tým spôsobom, že využil neprítomnosť pracovníkov tejto firmy v prijímacej kancelárii, odkiaľ zobral voľne odložené kľúče od uvedeného motorového vozidla. Súhlas na užívanie tohto vozidla mu podľa výpovede svedka G. H. nikto oprávnený zo spoločnosti SAD Sereď s.r.o. neudelil, opak v konaní preukázaný nebol.

49. Možno preto súhlasiť so záverom okresného súdu, že išlo len o účelovú obranu obžalovaného produkovanú s cieľom zbaviť sa trestnej zodpovednosti. Úmysel obžalovaného vyvinieť sa zo stíhanej trestnej činnosti možno badať aj v jeho konaní po spáchaní skutku, kedy podľa výpovede svedka G. H. ho mal prostredníctvom SMS správ kontaktovať s tým, že by si chcel predmetné vozidlo odkúpiť, ale k dohode nedošlo, pričom následne mal obžalovaný kvôli zápočtu na kúpnu cenu vozidla nechať vystaviť faktúru pre SAD Sereď s.r.o. od spoločnosti Hydromonds s.r.o. na sumu 30.000 € za fiktívne práce, ktoré podľa svedka neboli zrealizované, takáto firma nikdy nebola v zmluvnom vzťahu s ich spoločnosťou, navyše mala byť faktúrovaná suma s DPH, hoci daná spoločnosť podľa zistení účtovníka SAD Sereď s.r.o. nebola registrovaná ako platca DPH, daná firma mala byť nefunkčná, nepodávať už viac rokov daňové priznania, preto faktúra uhradená nebola s podozrením, že ide o podvod.

50. A pokiaľ obžalovaný namietal tú skutočnosť, že v dôsledku svojej neprítomnosti na hlavnom pojednávaní nemal možnosť predostrieť súdu svoju obhajobnú argumentáciu, k tomu je potrebné uviesť, že na konanie v neprítomnosti boli splnené všetky zákonné podmienky, čo bolo rozvedené už vyššie v texte. Súčasne je treba uviesť, že obrana obžalovaného bola zrejme už z prípravného konania (z jeho sťažnosti voči vzneseniu obvinenia), ako aj z výpovede svedka G. H. a z listinných dôkazov, i z podaného odvolania, pričom táto obrana bola oboma súdmi aj riadne vyhodnotená. A v neposlednom rade treba uviesť, že trestné stíhanie sa viedlo od 7. februára 2023, teda obžalovaný mal dostatok času predostrieť svoje námietky a označiť dôkazy na podporu svojich tvrdení, čo neučinil.

51. Jediné, čo je potrebné okresnému súdu vytknúť je to, že v odôvodnení napadnutého rozsudku označuje G. H. iba ako splnomocneného zástupcu poškodeného. Je síce pravdou, že bol poškodenou spoločnosťou SAD Sereď, s.r.o. aj splnomocnený na jej zastupovanie v tomto trestnom konaní, no G. H. je primárne svedkom súdnej trestnej činnosti, na hlavné pojednávanie bol predvolaný ako svedok a bol aj vypočutý ako svedok (rovnako i v prípravnom konaní bol vypočutý ako svedok – pozn. súdu). Platí totiž, že v zmysle ust. § 53 ods. 2 Tr. por. na hlavnom pojednávaní nemôže byť splnomocnencom poškodeného ten, kto je naň predvolaný ako svedok. Preto pokiaľ okresný súd pracoval v odôvodnení s jeho výpoveďou z hlavného pojednávania, tak ju musí označiť správne ako výpoveď svedeckú, pretože na hlavnom pojednávaní tento svedok nemohol súčasne vykonávať práva splnomocneného zástupcu poškodeného. Ide však len o formálnu chybu, ktorá inak nič nemení na správnosti argumentácie okresného súdu vo vzťahu k výpovedi tohto svedka a krajský súd na túto chybu poukazuje skôr z edukačných dôvodov, aby sa jej okresný súd pro futuro vyvaroval.

K právnej kvalifikácii skutku

52. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejme aj to, akými právnymi úvahami sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení hmotného práva.

53. Správne ustálil, že skutok opísaný v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku napĺňa všetky zákonné znaky prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zák.. Pokiaľ ide o rozbor jednotlivých zákonných znakov skutkovej podstaty tohto trestného činu a otázku zavinenia obžalovaného podľa § 15 písm. a) Tr. zák. vo forme priameho úmyslu (jednota vedomosti a vôle), kedy chcel spôsobom uvedeným v zákone porušiť záujem chránený Tr. zák. (vlastnícke právo), tieto okresný súd prilihavo v odôvodnení rozviedol. Správne poukázal okresný súd na to, že prisvojenie si cudzej veci spočívalo v úmyselnom protiprávnom konaní obžalovaného, ktorý svojím aktívnym konaním (odňatím z dispozície vlastníka) smerujúcim voči cudzej veci, túto bez oprávnenia získal do svojej dispozície a odmietal ju vrátiť vlastníkovi.

54. Správne okresný súd vyhodnotil aj závažnosť konania z hľadiska aplikácie tzv. materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. Správne ustálil, že súdený prečin vykazuje vyššiu ako nepatrnú závažnosť, najmä s ohľadom na formu zavinenia a osobu obžalovaného, ktorý už bol dvakrát odsúdený za majetkovú trestnú činnosť. Hoci obe odsúdenia má toho času zahľadené, tak z hľadiska jeho sklonov k tomu druhu trestnej činnosti je možné na ne pri hodnotení jeho osoby prihliadať.

55. Avšak úvaha okresného súdu, že odcudzeným motorovým vozidlom mohol obžalovaný spôsobiť i ďalšiu škodu, najmä v cestnej premávke, už v tomto smere správna nebola, nemá pri materiálnom korektíve žiadne opodstatnenie, ide len o domnienku súdu bez právnej relevancie. Naproti tomu mal okresný súd argumentovať pri materiálnom korektíve primárne následkom, teda výškou spôsobenej škody, ktorá je typická pre majetkové trestné činy a v tomto prípade až 50-krát prevyšovala výšku minimálnej škody.

K výroku o treste všeobecne

56. Podľa § 317 ods. 2 Tr. por., ak bolo podané odvolanie v prospech obžalovaného proti výroku, ktorým bol uznaný za vinného, a odvolací súd tento výrok nezrušuje, preskúma v celom rozsahu aj zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste a ďalších výrokov, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

57. Aj keď obžalovaný výroku o treste, ako aj konaniu mu predchádzajúcemu, v odvolaní žiadne nedostatky nevytýkal, krajský súd tento výrok s poukazom na vyššie cit. ust. §

317 ods. 2 Tr. por. preskúmal, keďže má svoj podklad vo výroku o vine, ktorý sa nerušil.

58. Pokiaľ ide o primeranosť a zákonnosť výroku o treste, je potrebné na úvod pripomenúť, že pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v ust. § 34 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

59. Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

60. Trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi.

61. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

62. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a intenzita trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. Neprimerane prísne (ale, samozrejme, i neprimerane mierne) tresty pôsobia škodlivo na páchatel'a i spoločnosť. U verejnosti môžu neprimerané tresty vyvolať súcit s páchatel'om či ohroziť jej dôveru v spravodlivé rozhodovanie súdu, či jej dôveru v súdnu moc ako celok. U páchatel'a neprimerane prísne tresty vedú k zatrpknutosti, pretože takéto tresty páchatel' oprávnene nemôže považovať za spravodlivé. Páchatel' je súdom odsudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktorú trestným činom spáchal, a preto má právo očakávať spravodlivosť zo strany súdu. Primeranosť trestu je zároveň nevyhnutým predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy

páchateľa je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu je tak možné považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného.

63. Pri ukladaní trestu musí súd obligatórne prihliadnuť podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Zároveň pri určovaní druhu a výmery trestu musí súd v súlade s ust. § 34 ods. 4 Tr. zák. prihliadnuť na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

64. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a intenzita trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

65. Neprimerane prísne (ale, samozrejme, i neprimerane mierne) tresty pôsobia škodlivo na páchatel'a i spoločnosť. U verejnosti môžu neprimerané tresty vyvolať súcit s páchatel'om či ohroziť jej dôveru v spravodlivé rozhodovanie súdu, či jej dôveru v súdnu moc ako celok. U páchatel'a neprimerane prísne tresty vedú k zatrpknutosti, pretože takéto tresty páchatel' oprávnene nemôže považovať za spravodlivé. Páchatel' je súdom odsudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktorú trestným činom spáchal, a preto má právo očakávať spravodlivosť zo strany súdu. Primeranosť trestu je zároveň nevyhnutým predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu je tak možné považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného.

K výroku o treste konkrétne

66. Vychádzajúc z vyššie uvedených teoretických východísk krajský súd konštatuje, že okresný súd u obžalovaného preskúmal pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Poľahčujúce okolnosti podľa § 36 Tr. zák. a priťažujúce okolnosti podľa § 37 Tr. zák. ani krajský súd nezistil. Keďže u obžalovaného neboli vzhľadnuté poľahčujúce ani priťažujúce okolnosti, správne okresný súd vychádzal zo zákonom určenej trestnej sadzby (§ 212 ods. 2 Tr. zák.) v rozpätí 6 mesiacov až 3 roky.

67. Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák., peňažný trest môže súd uložiť od 160 eur do 331 930 eur páchatel'ovi úmyselného trestného činu, ktorým získal alebo sa snažil získať majetkový prospech.

68. Podľa § 56 ods. 2 Tr. zák., bez splnenia podmienok uvedených v odseku 1 môže súd peňažný trest uložiť, ak ho ukladá za prečin a vzhľadom na povahu spáchaného prečinu a možnosť nápravy páchatel'a trest odňatia slobody neukladá.

69. Na základe ustanovenia § 56 ods. 1 Tr. zák. peňažný trest môže súd uložiť od 160 do 331.930 € páchatel'ovi úmyselného trestného činu, ktorým získal alebo sa snažil získať majetkový prospech (v prejednávanej veci sa jednalo o majetkovú trestnú činnosť v podobe krádeže), nakoľko tento druh trestu a jeho výmera je vymožitelný, dostatočne a spravodlivo zohľadňuje účel trestu z hľadiska jeho individuálnej i generálnej prevencie a možno dôvodne očakávať, že ho s porozumením prijme aj spoločnosť ako trest primerane vyjadrujúci, aj morálne odsúdenie páchatel'a.

70. Pokiaľ ide o druh trestu, okresný súd správne dospel k záveru, že obžalovaného je vzhľadom na povahu a okolnosti spáchaného prečinu a jeho následok a možnosti jeho nápravy možné postupom podľa § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. potrestať aj alternatívnym trestom k trestu odňatia slobody, konkrétne peňažným trestom. Ide totižto o to, že majetková povaha tohto trestu naznačuje, že ide o vhodný prostriedok na dosiahnutie účelu trestu v prípadoch, keď páchatel' trestným činom prejavil nedostatky vo vzťahu k nedotknuteľnosti a ochrane cudzieho majetku, pričom uložený trest pre zmenu citel'ne zasiahne do majetkovej sféry obžalovaného.

71. Pokiaľ ide o okresným súdom vymeraný trest 1.500 € pohybujúci sa nad úrovňou mesačného príjmu obžalovaného, tento mu bol uložený pri dolnej hranici zákonného rozpätia, ktorý reflektuje nielen závažnosť spáchaného činu, formu jeho zavinenia a spôsobené následky na strane jednej, ale aj pomery obžalovaného, jednak príjmové a majetkové pomery, ale aj osobné a tiež možnosti jeho nápravy týmto druhom trestu. Aj takýto trest je v tomto konkrétnom prípade spôsobilý podľa názoru krajského súdu splniť účel sledovaný zákonom.

72. Okresný súd nepochybil ani vtedy, keď obligatórne uložil obžalovanému náhradný trest odňatia slobody popri uloženom peňažnom treste. Pri ukladaní peňažného trestu obžalovanému podľa § 57 ods.

3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol zo strany obžalovaného úmyselne zmarený, ustanovil primeraný náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov.

73. Hodnotiac podmienky na dosiahnutie účelu trestu z hľadiska individuálnej a generálnej prevencie dospel aj krajský súd k záveru, že trest uvedený vo výroku napadnutého rozsudku povedie k požadovanej náprave obžalovaného a bude postačovať aj na ochranu spoločnosti. Trest za protiprávne konanie bol uložený v súlade so zákonnými ustanoveniami, zohľadňuje charakter trestnej činnosti, samotnú osobu obžalovaného a aj krajský súd takto uložený trest považuje za spravodlivý a okolnostiam prípadu aj primeraný.

74. Nakoniec obžalovaný v odvolaní ani nenamietal, že by nebol schopný takto uložený peňažný trest zaplatiť a tento druh alternatívneho trestu je pre neho priaznivejší, než trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu. Treba dodať, že pri absencii odvolania prokurátora podaného v neprospech obžalovaného nebolo možné v odvolacom konaní výroky o treste obžalovanému v žiadnom smere sprísniť.

Záverečné zhrnutie

75. Na základe prezentovaných úvah krajský súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, preto ho postupom podľa § 319 Tr. por. na verejnom zasadnutí zamietol.

76. Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 170 ods. 6 Tr. por.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.